„Deze deur," zei Alice. „Opent U ze zachtjes?"

Joe opende de deur en kwam, gevolgd door de anderen, in de gang.

„Alice?!" klonk plotseling de stem van Alice's moeder van boven.

Dreigend richtte de captain zijn revolver op het meisje.

„Ja Moeder?" riep Alice kalm. „Ik ben even beneden. „Ik haal mijn boek. Gaat U nu slapen, ik ben zóó weer boven."

Ademloos luisterde Alice, doch blijkbaar was Mevrouw Henderson gerustgesteld; het bleef stil.

„Dit is Papa's werkkamer," zei Alice, „en daar in den rechterhoek is de brandkast. Ik weet niet of U er iets in zult vinden."

A. M. Gorter. - Octoberdag.

„Als we goed ingelicht zijn, wel," antwoordde de captain.

„Wat is het woord, Miss?"

„Exchange," antwoordde zij prompt.

Met een ongeloovig schouderophalen begon de captain het slot in te stellen, doch toen het woord „exchange" uit den letterchaos was samengesteld sloeg de „handle" heel gemakkelijk over en de zware deur draaide geruischloos op haar hengsels.

Door het masker zag Alice den verwonderden blik, dien de captain op haar wierp.

„Waarom zou ik het U niet zeggen?" vroeg ze ter opheldering. „U bent mannen van het vak en zoudt de kast toch geforceerd hebben. Dan kost het Papa bovendien nog een nieuwe brandkast. Ik hoop dat U niet veel vindt," voegde zij er eerlijk aan toe.

Doch verschillende hoopjes bankbiljetten stelden haar in die verwachting teleur.

„O," zei ze plotseling, „'t is morgen betaaldag."

„Juist, Miss," zei de captain met een buiging, „U had daaraan waarschijnlijk niet gedacht, wij echter wel. Hier is 't afgeloopen, boys," voegde hij er met een blik op zijn gezellen bij.

„Thans moeten we U tot onze spijt om Uw juweelen verzoeken, Miss," zei hij tot Alice.

„U wordt beleefd, sir," merkte Alice op, „ik meende ook reeds dadelijk een man van opvoeding voor mij te hebben."

De captain neeg.

„We moeten dan terug naar de kamer waar U zijt binnengekomen," vervolgde Alice. „Wilt U mij dus volgen?"

De captain scheen haar werkelijk thans in die mate te vertrouwen, dat hij haar liet voorgaan. Ze traden de kamer weer binnen. Alice trad op een kleine étagère toe, opende een lade en spreidde de kostbaarheden voor de mannen op tafel uit. Tersluiks keek zij naar de klok. „Kwart over twaalf." Reeds twintig minuten waren sinds haar telefoongesprek verloopen. „Als ik ze nog één klein kwartiertje kan bezighouden, heb ik 't gewonnen," dacht zij. En in den geest zag ze de beide auto's langs den stillen landweg suizen en zij handelde zoo kalm en zelfbewust alleen met de gedachte aan de hulp, die in duizelingwekkende vaart naderde.

„Joe, de koffer," commandeerde de captain. En Joe kwam na een oogenblik met een oogenschijnlijk zwaren koffer aandragen, die bij het venster, waardoor de inbrekers waren binnengekomen, was achtergelaten.

De captain opende hem en Alice boog zich erover.

„Ik geloof dat U een goeden nacht maakt, Sir," zei ze.

„Dank U, Miss, zoo tamelijk wel tot heden." Alles werd in den koffer geborgen, de captain sloot hem en, zich tot Alice wendend, nam hij met een hoffelijk gebaar zijn slappen hoed af en zeide: „Tot mijn groote spijt, Miss, en niettegenstaande Uw hulpvaardigheid, moeten we U nu toch beletten ons te spoedig vervolgers op het dak te sturen. U zoudt door een of ander toeval daartoe in staat gesteld kunnen worden, nietwaar? We moeten U dus in dien stoel binden en U ook het roepen beletten. Vergeef me, maar ons vak brengt dit mee en we moeten eerst op onze veiligheid bedacht zijn, daarna kunnen we ons pas aan de galanterie wijden. Ik hoop dat een scherpzinnige jongedame als U blijkt te zijn, dat volkomen begrijpt?"

„Zeker, sir, en ik neem het U ook niet kwalijk, ofschoon het vooruitzicht den ganschen nacht in dien stoel te moeten doorbrengen, mij niet erg aanlokt."

„We zullen den gemakkelijksten nemen, Miss."

„Afgesproken!" antwoordde Alice, „maar vóór U gaat, zou ik U toch iets willen offreeren. U heeft misschien nog een vermoeienden nacht voor U?"

„Neen Miss, dank U," antwoordde de captain kort en Alice bemerkte nu, dat hij haar nog absoluut niet vertrouwde. „We gaan, boys." — „Het zou ons geen kwaad doen, captain," trachtte Will den captain te overreden.

„Kom, sir, gun Uw mannen wat. Ik heb alles hier in 't buffet wat U wenscht," en Alice trad op het buffet toe, nam een karaf whiskey en drie glazen, die ze langzaam vulde.

„Rookt U, gentlemen?" Zonder een antwoord af te wachten nam Alice het kistje sigaren van haar vader en presenteerde den bezoekers, alsof het huisvrienden waren.

Joe nam zijn glas op en wilde het aan de lippen brengen.

„Wachten," beval de captain.

„Wilt U eerst drinken, Miss?" vroeg hij.

„'t Is whiskey, sir," antwoordde Alice, „dat kan ik niet drinken."

„Wil ik U zeggen wat het is?" vroeg de captain, „'t is een verdoovingsmiddel. U bent verduiveld slim, maar mij nog niet te slim af."

Zwijgend nam Alice het glas en dronk een flinke teug. Onmiddellijk begon ze vreeselijk te hoesten.

De captain nam nogmaals zijn hoed af en zei buigend: „Vergeef mij, Miss, ik heb mij ditmaal vergist, U schijnt toch betrouwbaar te zijn. — Wat hoort U, Miss?" vroeg hij dadelijk toen Alice zich plotseling oprichtte. Zij was er zeker van dat vèraf een signaal van een autohoorn klonk.

„Niets, sir, ik dacht dat Moeder weer wakker was geworden," zei ze met bevende stem. — „U schijnt zeer op Uw Moeder gesteld te zijn," zei de captain kort.

„Als ze in 's hemelsnaam maar niet zoo aartsdom zijn," dacht Alice, „om al toeterend tot vlak voor 't hek te rijden. „Maar dat zal toch niet," stelde ze zich gerust, „die daar naderen zijn toch ook vakmenschen."

„Mag ik U nog eens inschenken, sir?" wendde ze zich met een glimlach tot Joe. — „Neen Miss," beval de captain, „we hebben ons nu lang genoeg hier opgehouden en . . ."

Plotseling werd de nachtelijke stilte verbroken door een schel fluitsignaal.

„Vervloekt," siste de captain en was met één sprong bij het raam. Joe en Will waren op hetzelfde oogenblik bij de deur. Niemand nam eenige verdere notitie van Alice, die doodsbleek en zich aan de tafel vasthoudend, in het midden der kamer stond. Drie politiemannen met een inspecteur stonden met aangelegde revolver voor het venster, waaruit de captain wilde ontsnappen en drie anderen met Mr. Henderson verschenen voor de geopende kamerdeur. „Een goede vangst, boys," zei de inspecteur. „De maskers af," gebood hij.

„Ha, kijk eens, Barth Mellis, dat treft, we zochten je al sinds een jaar. Dan hebben we hier Joe Hells en Will Borrow, wel, wel, wat een gelukkige nacht. Mijn compliment, Miss Henderson, voor Uw koelbloedige . . . ."

Toen zweeg de inspecteur, omdat hij zag dat Alice in haars vaders armen het bewustzijn had verloren . . . .

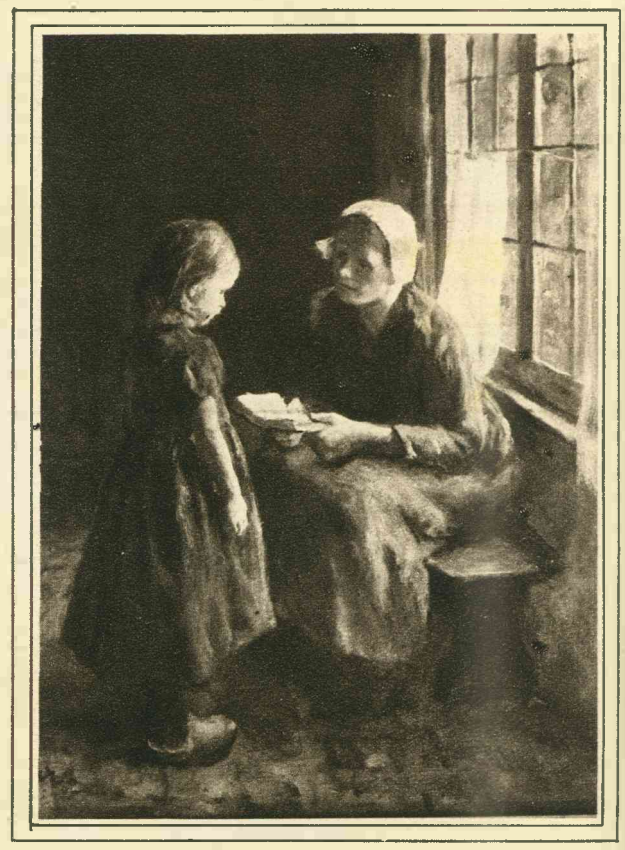

J. Akkeringa. - Strand met figuren. *(foto's A. Schellens, Eindhoven).*

De Sprekende Gelijkenis

Vrij naar het Engelsch van Poe, door C. S. W.

Het kasteel, waartoe mijn bediende zich met zeer veel moeite toegang had weten te verschaffen, liever dan mij, ernstig gewond als ik was, te vergunnen den nacht in de open lucht door te brengen, was een zonderling mengsel van droefgeestigheid en grootheid, die zoo langen tijd somber op de Apenijnen hebben neergestaard. Het verwekte den indruk alsof het pas zeer kort geleden en slechts tijdelijk was verlaten.

J. S. H. Kever. - Intérieur „De Les".

Het vertrek waarin wij onzen intrek namen, was een van de kleinste en minst weelderig ingerichte en lag in een afgelegen toren van het gebouw. Alle versierselen waren oud en vervallen, doch ze droegen niettemin de sporen van grooten rijkdom. Aan de wanden, die met kleurige, stoffige doeken en veelsoortige wapentropeeën versierd waren, hing een groot aantal artistieke, moderne schilderijen in rijk vergulde, prachtig bewerkte lijsten. Mijn hevige koorts dwong mij wellicht, belang te stellen in deze schilderijen, die niet alleen aan de groote vakken maar ook in de grillige hoeken der kamer hingen. Ik verzocht daarom Pedro de vensterluiken te sluiten — want het was reeds nacht — en de kaarsen aan te steken van een hoogen kandelaar, die aan het hoofdeinde van het bed stond. De zwartfluweelen gordijnen, die om het bed hingen, liet ik hem openschuiven. Ik deed dit alles, omdat ik, daar slapen toch was uitgesloten, beurtelings de schilderijen zou willen bekijken en een klein boekje lezen, dat ik op de peluw gevonden had, en dat de schilderstukken beoordeelde en beschreef. Lang, lang las en bewonderde ik. De uren vloden om, en middernacht was reeds gekomen.

De kandelaber stond niet meer naar mijn zin, en omdat ik mijn bediende niet in zijn sluimer wilde wekken, besloot ik ze zelf zóo te zetten, dat de stralen wat voller op het boekje vielen. Na eenige moeite gelukte het mij.

Maar het verplaatsen van den kandelaar had een heel onvoorzien gevolg. Door de stralen der vele kaarsen werd een nis in den hoek der kamer verlicht, die tot nu toe in diepe schaduw was gehuld door een der bedstijlen. En in helder licht zag ik een schilderij, dat ik tevoren niet opgemerkt had. Het was het portret van een jong meisje, dat juist tot vrouw groeide. Ik wierp slechts een haastigen blik op het schilderij en sloot toen snel de oogen. Waarom ik dat deed, ik kan het niet zeggen. Wel weet ik, dat toen ik zoo met gesloten oogen lag, mijn geest trachtte te ontdekken, waarom ik mijn blik zoo schielijk had afgewend. Ik kwam toen tot de conclusie, dat het een onwillekeurige beweging was geweest om tijd tot denken te winnen; ik moest mijn verbeelding kalmeeren en mijzelf dwingen tot een zeker, rustig aanschouwen. Ik hield mijn oogen niet lang gesloten, en na enkele oogenblikken keek ik reeds weder vast naar het schilderij.

Ik kon en wilde er ook niet aan twijfelen of ik nu wel

(Zie vervolg op pag. 10.)